

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **S. A. D.**
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-P06-R2-2019-I.,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu. Žalobkyně namítá, že nesprávně posoudil, zda jí ve Venezuele hrozí pronásledování v souvislosti s jejím protistátním politickým názorem, který léta různě projevovala. Zároveň se domnívá, že s ohledem na humanitární krizi panující ve Venezuele splňuje i podmínky pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud proto musel posoudit, zda je některá z těchto námitek důvodná.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu v únoru 2019 spolu s manželem a dcerou. Svou žádost opřela zejména o obecně špatnou situaci ve Venezuele. Necítila se tam bezpečně.
3. Před odjezdem žalobkyně žila se svojí rodinou ve městě S. A. d. L. A. v domě, který vlastnila na půl se svou sestřenicí. Ve Venezuele má dvě sestry a bratra, se kterými je v kontaktu. Jedna sestra žije v I. d. M., kde je situace stabilní. Sestra má práci a má se celkem dobře. Zbylí dva sourozenci, kteří žijí v S. A. d. L. A., však trpí. Nemají ale kam jít. Žalobkyně ve vlasti pracovala jako učitelka umění. V srpnu 2018 v práci skončila kvůli nepokojům na ulicích. Pro děti bylo nebezpečné se v těchto podmínkách scházet. Na cestu z Venezuely se připravovali asi rok. Začali rozprodávat věci, aby našetřili. Do ČR je pozvala známá, která jim pomohla uhradit letenky. O odjezdu z vlasti začali přemýšlet před dvěma lety. Již tehdy začalo být nebezpečné vycházet na ulici. Požádat o mezinárodní ochranu plánovali již od svého příjezdu v listopadu 2018. Nejprve se ale chtěli porozhlédnout po okolí.
4. Žalobkyně ani její dcera neměly ve vlasti žádné konkrétní problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií nebo armádou. Důvodem k opuštění Venezuely byla tamní obecná situace, nestabilita a nejistota. Jako příklad žalobkyně uvedla, že se v okolí střediska, kde učila děti malovat, občas shromáždily nějaké protestující skupiny, proti kterým policie zasahovala pomocí slzného plynu. Nedbala ale na to, že ve středisku jsou malé děti, které nemohly dýchat. Žalobkyně musela volat jejich vylekaným rodičům, aby si je vyzvedli.
5. K situaci v místě posledního bydliště žalobkyně uvedla, že jsou tam pořád nepokoje. Dochází ke střetům demonstrantů s armádou. Kvůli tomu je pak nebezpečné vycházet z domu na ulici. Trvá to již několik let, ale za poslední dva roky se situace zhoršila. Ona ani její dcera však v této souvislosti žádné problémy neměly. Podle žalobkyně v místě jejich posledního bydliště funguje voda, elektřina i plyn. Problémy ale mají nemocnice nebo školy. Všude ve Venezuele je to stejné, proto se nemohli přestěhovat na jiné místo. Kromě této obecné situace žalobkyni v návratu do vlasti nic nebrání.
6. Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2021, č. j. OAM-123/ZA-ZA11-P06-R2-2019-I, žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil („rozhodnutí žalovaného“).
7. Žalovaný neshledal obavy žalobkyně z pronásledování důvodnými. Ve vlasti nevyvíjela žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Proto ji za ni nemohl nikdo pronásledovat. Žádné problémy se státními orgány v této souvislosti ani neuváděla. To platí i ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uznal, že ve Venezuele existují vážné ekonomické problémy, je tam nedostatek léků a potravin. Nejedná se však o důvod pro udělení azylu. Tím není ani zvýšená úroveň kriminality. Z informací o zemi původu navíc plyne, že bezpečnostní složky plní své běžné úkoly a chrání veřejný pořádek.
8. Žalovaný také poukázal na rozpory ve výpovědích žalobkyně a její dcery. Ta uvedla, že bezpečnostní situace v místě jejich bydliště byla dobrá. Nebála se chodit ven. V době podání žádosti přitom měla dcera žalobkyně 17 let. Nejedná se o malé dítě, které by si nebezpečí neuvědomovalo. Z těchto důvodů považuje žalovaný výpověď žalobkyně za nevěrohodnou a zveličenou. Rozhodnutí rodiny opustit Venezuelu bylo předem promyšlené a jeho cílem bylo zlepšení budoucnosti celé rodiny.

9. K neudělení humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že v případě žalobkyně nenašel žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobkyně je dospělá, svéprávná a práceschopná. Ve Venezuele měla práci. Výpověď dala pouze z důvodu plánovaného odjezdu do ČR. Z informací o zemi původu sice plyne, že ve Venezuele vládne hospodářská krize, se kterou souvisí problémy se zásobováním léků a potravin. Z výpovědi žalobkyně ale neplyne, že by se jí tato krize výrazněji dotkla. Neuváděla, že by její rodina měla jakékoliv ekonomické problémy nebo že by trpěla nedostatkem základních životních potřeb. V místě jejich bydliště fungovala veškerá infrastruktura. Žalobkyně nemá ani žádné zdravotní problémy. Nespadala proto do okruhu osob ohrožených ve Venezuele tamní krizí. Udělení humanitárního azylu se žalobkyně ani výslovně nedomáhala.
10. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný podložil podobnými důvody jako neudělení azylu. S odkazem na informace o zemi původu dodal, že si uvědomuje současnou politickou krizi ve Venezuele. Zopakoval, že žalobkyně v minulosti žádné konkrétní problémy neměla ani nečelila jakékoli represi ze strany státu.
11. Žalovaný rozhodoval o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Jeho první rozhodnutí ze září 2020 totiž krajský soud zrušil svým rozsudkem ze dne 7. 10. 2021, č. j. 41 Az 54/2020-50. Důvodem zrušujícího rozsudku krajského soudu bylo procesní pochybení žalovaného spočívající v tom, že do správního spisu nezařadil informace o zemi původu, na kterých založil své rozhodnutí. V návaznosti na tento rozsudek žalovaný doplnil do správního spisu Zprávu vysokého komisaře OSN pro lidská práva týkající se dodržování lidských práv ve Venezuele ze dne 5. 7. 2019, Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci ve Venezuele ze dne 8. 8. 2019 a Zprávu Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky o Venezuele ze září 2019.

III. Obsah žaloby

12. V žalobě žalobkyně nejprve rekapituluje důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Domnívá se, že může být ohrožena ze stejných důvodů jako její manžel, tj. coby podporovatelka opozice. Její manžel čelil v zaměstnání sérii ústrků a diskriminaci. Jméno žalobkyně figurovalo na tzv. Tascónově seznamu – petici za odvolání tehdejšího prezidenta Huga Cháveze. Podle žalobkyně ji již existence tohoto seznamu může ve Venezuele vystavit nebezpečí. To potvrzuje i zpráva organizace Human Rights Watch ze září 2008, podle které orgány veřejné moci používaly Tascónův seznam k cílené politické diskriminaci odpůrců vlády. Žalobkyně poukázala také na to, že jejího manžela napadli příslušníci tzv. *colectivos*, kteří jsou paramilitantními skupinami napojenými na vládu.
13. Žalobkyně nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný posuzoval její politické aktivity. Již to, že žalobkyně figurovala na seznamu lidí požadujících odstoupení prezidenta, může ve spojitosti s aktivitami jejího manžela vyvolat hrozbu pronásledování. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný nedostatečně posoudil, zda její činnost a aktivity jejího manžela mohly vyvolat odůvodněný strach z pronásledování.
14. V tomto kontextu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 5 Azs 20/2014-44, podle kterého pro pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod či zastávání určitých politických názorů není vždy třeba aktivní vystupování na veřejnosti či členství v politické straně. Rozhodující je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu v dané zemi původu s ohledem na její charakteristiky.

15. Žalobkyně zároveň namítá, že žalovaný pochybil, pokud jí neudělil humanitární azyl. Důvodem hodným zvláštního zřetele může být i situace, že žadatel přichází z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými nebo přírodními faktory. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však není dostatečně jasné, proč žalobkyni humanitární azyl neudělil. Žalovaný sice uznal, že ve Venezuele je hospodářská krize, ale nedopadá podle něj na žalobkyni. S tím žalobkyně nesouhlasí. Právě tato krize je jedním z důvodů, pro které žádá o ochranu.
16. To, že manžel žalobkyně s obtížemi dokázal zajistit jídlo pro svou rodinu, neznamená, že by se jich krize nedotkla v případě návratu. Z dostupných zpráv plyne, že situace ve Venezuele se neustále zhoršuje. Žalobkyně odkazuje na aktuální zprávy, podle kterých např. na konci roku 2019 ceny vzrostly o 4700 % a inflace zrychlila na 52, 2 %. Podle článku z května 2020 je místní hospodářství na pokraji kolapsu, v zemi je nedostatek léků i potravin. Lidskoprávní organizace považují situaci ve Venezuele za humanitární krizi. Navíc ji zhoršila pandemie nemoci Covid-19. Organizace Human Rights Watch popisuje v nedávných zprávách zhoršení situace v důsledku pandemie nemoci Covid-19. Nevyhovující podmínky zdravotnického systému mají dopad i na zhoršený epidemiologický stav v zemi. Organizace Human Rights Watch také poukazuje dopad represivních opatření vlády na zdravotnický systém a problematiku pronásledování lidí včetně zdravotnického personálu, kteří kritizovali a zpochybňovali vládu a její postupy v souvislosti s pandemií (<https://bit.ly/3RHlyPS> a <https://bit.ly/3T9S7Hq>) Žalovaný podle žalobkyně nevyužil pro posouzení skutečně situace dostatečné aktuální informace o zemi původu. Záměrně např. ignoroval pokyn UNHCR z roku 2018.
17. Žalobkyně podpůrně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2021, č. j. 41 Az 62/2020-121, který v obdobném případě venezuelské žadatelky zrušil rozhodnutí žalovaného právě pro nedostatečné posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla členem žádné politické strany. Ani se jinak politicky neangažovala. Neměla žádné problémy s venezuelskými státními orgány. Žalovaný nepopírá existenci tzv. Tascónova seznamu, který vznikl v letech 2003 – 2004. Žalobkyně však neuvedla, že by jej podepsala a že by v této souvislosti měla nějaké potíže. Chávez již navíc není venezuelským prezidentem. Ani manžel žalobkyně nedostal mezinárodní ochranu.
19. Obecnou situaci ve Venezuele žalovaný přirovnal k situaci v jiných zemích Afriky, Latinské Ameriky a jižní Asie. Tato situace se tedy netýká pouze žalobkyně. Pokud by žalobkyně neuváděla další důvody, její žádost by bylo možné zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o azylu (žádost podaná pouze proto, aby žadatel unikl situaci všeobecné nouze). Samotná situace ve Venezuele proto nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ani humanitárního azylu. Na něj není právní nárok a uděluje se pouze v případech hodných zvláštního zřetele. A to případ žalobkyně není.
20. K odkazu žalobkyně na stanovisko UNHCR žalovaný uvedl, že se jedná pouze o nezávazné doporučení. Přestože úroveň dodržování lidských práv ve Venezuele není

dostatečná, každou žádost o mezinárodní ochranu žalovaný hodnotí přísně individuálně. V případě žalobkyně žalovaný nezjistil, že by jí hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba je přípustná. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalovaný s tím souhlasit a žalobkyně nevyjádřila svůj nesouhlas s tímto postupem.
22. Žaloba *není* důvodná.

Žalovaný správně neudělil žalobkyni některou z forem azylu podle § 12 zákona o azylu

23. Řízení ve věci mezinárodní ochrany se oproti jiným správním řízením vyznačuje několika specifiky. Často se v něm rozhoduje za důkazní nouze. Jde o prospektivní rozhodování. A nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Těmto specifikům odpovídá standard a rozložení důkazního břemene. *Žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení.* Je především na něm, aby věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotýcnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
24. Žalobkyně ale své břemeno tvrzení neunesla. Svou žádost postavila na obavě z obecné ekonomické a bezpečnostní situace ve Venezuele. Žalovaný má pravdu, že netvrdila, že by byla jakkoli politicky aktivní, nebo že by konkrétním způsobem uplatňovala svá politická práva a svobody a že by v této souvislosti měla problémy s venezuelskými státními orgány. Její obava z návratu do Venezuely, jak jí prezentovala ve správním řízení, nesouvisela s tím, že by se obávala postihu za podporu opozice, jak namítá v žalobě. Souvisela pouze s obecně zhoršenou situací v zemi. Žalovanému proto nemůže důvodně vyčítat, že jí neudělil azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
25. V podané žalobě však žalobkyně staví svůj azylový příběh do poněkud odlišného světla. Zdůrazňuje zejména skutečnost, že její jméno a podpis figurují na tzv. Tascónově seznamu. Domnívá se, že tato skutečnost sama o sobě může vést k jejímu pronásledování.
26. V této souvislosti krajský soud musí dát za pravdu žalovanému, že žalobkyně tuto skutečnost ve správním řízení vůbec neuváděla. Ani s ní nespojovala obavu z návratu do vlasti. Žalovaný proto nepochybil, pokud se jí v odůvodnění svého rozhodnutí nevěnoval a neposuzoval, zda žalobkyni může hrozit pronásledování z důvodu, že podepsala petici za odvolání někdejšího venezuelského prezidenta Huga Cháveze. Podpis žalobkyně na této petici zmiňoval pouze její manžel při seznámení s podklady rozhodnutí. Žalovaný se tím pak zabýval v rámci rozhodnutí o žádosti manžela žalobkyně. Pokud ale sama žalobkyně tuto skutečnost během celého řízení nezmínila, žalovaný neměl důvod se jí věnovat.
27. Každá žádost o mezinárodní ochranu se posuzuje individuálně. To v zásadě platí, i pokud jde o rodinné příslušníky. Rámec tohoto posouzení vytváří sám žadatel. Žalobkyně přitom měla dostatek prostoru k tomu, aby žalovanému v úplnosti přestřela důvody, pro které se nechce do Venezuely vrátit. Pokud tuto možnost nevyužila, jde to pouze k její tíži.

28. Žalovaný pak ve svém vyjádření k žalobě trefně poukazuje na to, že Tascónův seznam vznikl v letech 2003 - 2004 na protest proti tehdejšímu venezuelskému prezidentu Hugovi Chávezovi. I pokud jej žalobkyně skutečně podepsala, nelze bez dalšího tvrdit, že by jí pouze z tohoto titulu hrozilo pronásledování i za současného režimu prezidenta Madura. Obzvláště pokud žalobkyně žádné konkrétní problémy v této souvislosti neměla. Zpráva, na kterou žalobkyně na podporu svých tvrzení odkazuje v žalobě, je z roku 2008. Nyní, po více než deseti letech a změně politických představitelů Venezuely, ji již nelze považovat za aktuální.
29. Relevantní není ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 5 Azs 20/2014-44. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud věnuje výkladu pojmu uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto rozsudku pak plyne, že kritériem pro rozlišení, zda určité jednání představuje uplatňování politických práv, nemůže být intenzita či rozsah výkonu těchto práv, ani společenský dopad takového jednání. Takový selektivní přístup by popíral podstatu ochrany před pronásledováním z daného důvodu. Podstatné naopak je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu v dané zemi původu s ohledem na její charakteristiky.
30. Žalobkyně ale v řízení před žalovaným netvrdila, že by konkrétním způsobem uplatňovala svá politická práva. A už vůbec netvrdila, že by proto čelila pronásledování. Z ničeho také neplyne, že by jí mělo pronásledování s přiměřenou pravděpodobností hrozit kvůli připisovanému politickému názoru na základě politických aktivit jejího manžela. Krajský soud v souvisejícím rozsudku o žalobě manžela žalobkyně (vydaném ve věci vedené pod sp. zn. 41 Az 5/2022), dospěl k závěru, že ani jemu samotnému pronásledování v této souvislosti nehrozí. Tím spíš pak nelze dovodit, že by mělo hrozit žalobkyni, která na rozdíl od svého manžela, ani netvrdila, že by své opoziční politické názory dávala jakkoli veřejně najevo.
31. Námitky žalobkyně týkající se posouzení hrozícího pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, resp. zastávání politických názorů proto nejsou důvodné.
- Žalovaný nepochybil, pokud žalobkyni neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu*
32. Druhý okruh žalobních námitek se týká neudělení humanitárního azylu žalobkyni. Žalovaný však ani v tomto ohledu nedopustil vady s dopadem na zákonost jeho rozhodnutí.
33. Humanitární azyl lze podle § 14 zákona o azylu udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Zákonodárce tak při úpravě podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu *případ hodný zvláštního zřetele* a následného správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu již ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Vzhledem k této konstrukci musí žalovaný nejdříve interpretovat neurčitý právní pojem *případu hodného zvláštního zřetele* a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Pokud dojde k závěru o naplnění tohoto pojmu, provede správní uvážení, jak mu ukládá zákon, při němž vybere jednu ze dvou alternativ rozhodnutí – udělení či neudělení humanitárního azylu. Naopak, jestliže se o případ hodný zvláštního zřetele v konkrétní věci nejedná, není tu vůbec prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu. Azyl z humanitárního důvodu v takovém případě udělit nelze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, bod 28).

34. Příklad žalobkyně žalovaný nepovažoval za hodný zvláštního zřetele. A krajský soud s tímto závěrem souhlasí. Krajský soud si uvědomuje, že životní podmínky ve Venezuele jsou kvůli tamní obrovské hospodářské krizi spojené s nedostatkem potravin a léků spolu s vysokou mírou inflace a kriminality nepředstavitelně náročné pro většinu obyvatel. Zároveň krajský soud souhlasí se žalobkyní, že aktuální situaci lze označit za humanitární krizi, která by v některých případech mohla založit důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu. Jak ale krajský soud připomněl již výše, žalovaný musí každou žádost o mezinárodní ochranu posuzovat individuálně. Toto základní pravidlo platí i při rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu.
35. Při posouzení, zda se o případ hodný zvláštního zřetele jedná, tak žalovaný vychází zejména z tvrzení samotného žadatele. Z výpovědi žalobkyně ale nevyplývá, že by se jí situace ve Venezuele dotýkala takovým způsobem, že by bylo nehumánní jí neudělit mezinárodní ochranu. Neplyne z ní, že by její rodina měla jakékoliv existenční problémy. Žalobkyně prakticky až do svého odjezdu z vlasti měla zaměstnání. Nemluvila o tom, že by měli nedostatek jídla či jiných základních životních potřeb. Také potvrdila, že v místě jejich bydliště fungovala veškerá infrastruktura. Žalobkyně netrpí ani žádnou nemocí, již by mohl negativně ovlivnit nedostatek léků.
36. Žalovanému proto nelze oprávněně vyčítat, že žalobkyni neudělil humanitární azyl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není v otázce neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné. Žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů případ žalobkyně nepovažuje za hodný zvláštního zřetele.
37. K odkazu žalobkyně na rozsudek č. j. 41 Az 62/2020-121, krajský soud dodává, že v tomto konkrétním případě sice přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečného odůvodnění výroku o neudělení humanitárního azylu žadatelce. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí však bylo zejména to, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor, kterým jej krajský soud ohledně neudělení humanitárního azylu zavázal ve svém předchozím zrušujícím rozsudku. Daná žadatelka se navíc udělení právě humanitárního azylu domáhala již v rámci správního řízení. S ohledem na tyto specifické okolnosti není odkaz na tento rozsudek v případě žalobkyně přiléhavý. Ve většině případů navíc krajské soudy akceptují neudělení humanitárního azylu státním příslušníkům Venezuely. I přes existující humanitární krizi (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2021, č. j. 13 Az 45/2020-45, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2021, č. j. 62 Az 23/2020-92 nebo rozsudky zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 22 Az 15/2021-40 či ze dne 13. 4. 2022, č. j. 34 Az 17/2020 58).
38. Obecně neútěšná humanitární situace ve Venezuele vyvolaná tamní hospodářskou a politickou krizí sice je lidsky pochopitelným důvodem pro opuštění země. Sama o sobě však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody zákon o azylu vymezuje jasně. A žalobkyně žádný z nich nenaplnila. Obecné nebezpečí, kterému čelí obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, samo o sobě nepředstavuje konkrétní ohrožení žadatele, které by představovalo vážnou újmu (srov. bod 35 preambule směrnice 2011/95/EU). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek ze dne 17. 7. 2008 ve věci *NA. proti Spojenému království*, č. 25904/07, § 115). Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. Ve Venezuele ale ozbrojený konflikt neprobíhá.

39. Na uvedeném nic nemění ani odkaz žalobkyně na stanovisko UNHCR k návratům do Venezuely. I pokud UNHCR státům doporučuje nenavracet občany Venezuely do vlasti, neznamená to, že by se všichni kvalifikovali pro udělení mezinárodní ochrany. Respektovat toto stanovisko lze naplnit i tím, že státní orgány žalobkyni umožní setrvat v ČR na základě jiného pobytového oprávnění. V tomto případě by do úvahy přicházelo udělení alespoň víza za účelem strpení předvídané v § 33 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Posouzení, zda žalobkyně splňuje podmínky pro jeho udělení, však krajskému soudu nenáleží.
40. Krajský soud může žalovanému jen částečně vytknout, že v rozhodnutí, které vydal na konci roku 2021, vycházel ze zpráv o zemi původu z července až září roku 2019. Krajský soud rozumí tomu, že žalovaný se tím snažil respektovat závazný právní názor krajského soudu z jeho předchozího zrušujícího rozsudku. Žalovaný má však především povinnost obstarat přesné a aktuální informace o zemi původu (§ 23c zákona o azylu). A vzhledem k tomu, že od vydání prvního rozhodnutí o žádosti žalobkyně do vydání druhého rozhodnutí uplynula doba více než jednoho roku, krajský soud by očekával, že žalovaný si shromáždí o něco novější zprávy.
41. V tomto případě se ale podle krajského soudu nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že zastaralost zpráv o zemi původu nelze obecně posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování či vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je pouze taková zpráva, která „obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 5 Azs 369/2019-35).
42. Zprávy, které žalovaný použil jako podklad rozhodnutí, tak sice byly ke dni vydání tohoto rozhodnutí více než dva roky staré. Nelze však tvrdit, že by byly neaktuální. Obecná hospodářská i bezpečnostní situace ve Venezuele byla dramatická již v roce 2018, resp. 2019. Již tehdy měla země problém s nedostatkem léků či potravin a bojovala s obrovskou inflací. Žalobkyně ve své žalobě poukazuje zejména na zhoršení situace v důsledku pandemie nemoci Covid-19. Poukazuje ovšem jen na její negativní projevy v oblasti zdravotnictví. Žalobkyně přitom žádné zdravotní problémy neměla. Represe vlády vůči jejím kritikům, které zmiňuje ve své žalobě, se jí pak nemohly dotknout. Případné zhoršení dostupnosti zdravotní péče ve Venezuele proto pro posouzení její žádosti nemá relevanci. A z tvrzení žalobkyně neplyne, že by mělo tak přelomové dopady oproti předpandemické době, že by již z případu žalobkyně činilo případ zvláštního zřetele hodný. Zprávy, o které se žalovaný opřel, proto byly pro posouzení žádosti žalobkyně ve světle jejích námitek dostačující.
43. Pro úplnost krajský soud dodává, že ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany žalobkyně žádné konkrétní žalobní námitky nevznáší. A krajský soud v tomto směru neobjevil žádnou vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.

45. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno dne 14. října 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce